

Hocam ve Babacığım; Prof. Dr. S. Nihat Benlioğlu

A. Şebnem Benlioğlu Özkan

Herkesin bir kahramanı ve tek kahramanı vardır.

17 Aralık 1923 yılında İstanbul'da doğdu, tam ve safkan bir İstanbul'luydu. Hayatının ilk yarısı mücadelelerle ve acılarla doluydu. Bu yıllarda fakirlik, ezilmişlik, çok acı veren, kişiliğini oluşturan kayıplar vardı.

Annesi ve babası, her ikisi de tüm kökleriyle İstanbul'lular. Babası Hikmet Bey Mekteb-i Tıbbiye-i Şahane'de üçüncü sınıf öğrencisiyken savaşa alınıyor. Kurtuluş Savaşı bu, Arabistan'a gönderiliyor. Bir gün cephede üzerine siper düşüyor ve beli kırılıyor. Bundan sonraki birkaç yılı bir hastane odasında yatalak olarak geçiyor. Bu arada annesi Halide Hanım zamanın Fen Fakültesi muallimesi olarak yeni çalışmaya başladığı sırada başlayan savaş nedeniyle gönüllü olarak hastanelerde hemşirelik yapmaya başlıyor. Hikmet bey ile bir hastane odasında tanışıyorlar ve Halide Hanım Hikmet bey'in yaşama arasındaki tek köprü oluyor. Yatalak günlerinde hep yanında olan, bir gün mutlaka yürüebileceğine inancını anlatan bu genç kız yaşıyor onu. Birbirlerini çok seviyorlar ve evlenmeye karar veriyorlar. Evliliklerinin yedinci yılında harp malulu Hikmet Bey koltuk değnekleriyle yürümeyi başarıyor. Hikmet bey'i anlamak kolay da Halide hanım tüm kariyerini terkederek, bu beş parasız, sakat bir adamla nasıl evlenebilmişti anlayabilmek zor olabilir.

Bu zeki ve mücadelecı kadına bir gün soruyorum: Neden evlendin böyle fakir ve beş parasız adamla?.. Çok kızıyor bana.... "O bir

gaziydi, ne kadar büyük bir şerefti bir gaziyle evlenmek biliyormusun sen?" Böylece ağzımın payını alıyorum....

Hikmet bey'le Halide hanım'ın ilk çocukları Nihat, ilkokulu Sarıyer'de okuyor. Hikmet bey hala koltuk değnekleriyle, Halide hanım kocasının isteğiyle artık muallimelik yapmıyor, çalışmıyor, malul gazilere verilen aylıkla çok zor geçiniyorlar. Nihat her gün sabah erkenden okuldan önce Sarıyer'de balıkçı ağlarının temizlenmesine yardım ediyor, ona bir torba balık veriyorlar, her akşam yemekte sardalya, gopez ya da sinarit yeniyor.

Çocukluktan kalma alışkanlığını hep sürdürdü. Eve çok sık balık alır, mutlaka kendisi ayıklar, ellerini yıkadıktan sonra sinen balık kokusunu koklar; Ben "İğrenç" diye bakarken O "Mis gibi" derdi, "denizden babam çıksa yerim..."

Yüzbaşı Hikmet Bey'in İnegöl'e Askerlik şubesi başkanı olarak atanmasıyla birlikte ortaokul yılları Bursa'nın İnegöl ilçesinde geçiyor. Hikmet Bey tıbbiyeyi yarıda bırakınca içinde kalan hekim olma isteğini ona yansıtıyor ve oğlunun doktor olmasını çok istiyor. O ise denize düşkün, kaptan olma hayalinde. Uzun tartışmalardan sonra Hikmet Bey'i kıramıyor "Gemi doktoru olurum o zaman" diyerek kendince orta bir yol buluyor. Deniz Harb Okulu yerine Tıbbiyeye giden yol Vefa Lisesi'nden geçiyor.

Sağlık sorunları Hikmet Bey'i malulen emekliliğe götürünce, ellerine geçen maaş üç çocuklu aileye hiç yetmez oluyor, yılda bir verilen tütün ikramiyelerine rağmen açlık sınırındalar, büyük oğullarına okuması için hiç para gönderilemiyor. Hiç gelirle Nihat Bey ve teyzesi Nahide hanım yaklaşık on yıl İstanbul'da tam bir sefaleti yaşıyorlar. Başka fakir bir ailenin kira karşılığı tutulan bir bahçe odasında geçen on yıl....

Kışın soğukta "yatak yapma" seramonisini anlatırdı;

"Bir battaniyemiz vardı sırayla kullanırdık, diğerinin yatağına bir örtü serer, üstüne elbiseleri ve çorapları sererdik. Çorapları dökmeyen yatağın içine süzölmek maharet isterdi. Ama hep sabahları battaniye benim üstüme serilmiş olarak uyanır, ben uyanmadan evden çıktığından arkasından söylenir dururdum."

Nahide hanım geceleri dersini çalıştıktan sonra sabahlara kadar da tercüme yapar ev kirasını çıkarırmış. Nihat Bey de akşamları ya da gündüz vakit buldukça Alemdar sinemasından Çemberlitaş

Dokuz Eylül Üniversitesi
Tıp Fakültesi, Deri ve
Zührevi Hastalıklar
Anabilim Dalı,
İzmir, Türkiye

Yazışma Adresi
Correspondence

A. Şebnem Benlioğlu Özkan
Dokuz Eylül Üniversitesi
Tıp Fakültesi, Deri ve
Zührevi Hastalıklar
Anabilim Dalı,
İzmir, Türkiye
Tel.: +90 232 412 12 12
E-posta:
sebnem.ozkan50@gmail.com

©Telif Hakkı 2012
Türk Dermatoloji Derneği
Makale metnine www.
turkdermatolojidergisi.com
web sayfasından ulaşılabilir.
©Copyright 2012
by Turkish Society of
Dermatology - Available
on-line at www.
turkdermatolojidergisi.com

sinemasına film taşır, film bitince sinemayı süpürür, aralarda halde küfe taşıyarak yiyecek parasını çıkarırmış. Tıbbiyedeyken karşılıklı burs almış, aldığı fotoğraf makinasıyla fotoğrafçılık yapmış. Tıp Fakültesini bitirmeye hazırlandığı günlerde; birlikte açlığı, soğuğu paylaştığı, mezun olup çalışmaya başlayınca yapacakları kutlamaları ve hayallerini paylaştığı, hayatındaki yeri tartışılmaz olan teyzesini feci şekilde kaybetmiş.

Ölümlerin de beteri oluyor, hayatı boyunca Nahide Hanım aklına geldiğinde ağladı. Yaşamıyla ilgili ayrıntıları öğrendikçe neden o yumuşak yüreğine rağmen o kadar sert görüldüğünü, neden insanlara hep bir tedirgin baktığını, neden beş dakika geç kalsam kapılara uğradığını, böyle zamanlardaki öfkesini anladım ve onunla çatışmalar kalmadı.

Hekimliğin başlangıcından sonraki yıllarını kendisinden alabiliyoruz:

"Sayın hocalar, Çok değerli meslek arkadaşlarım,

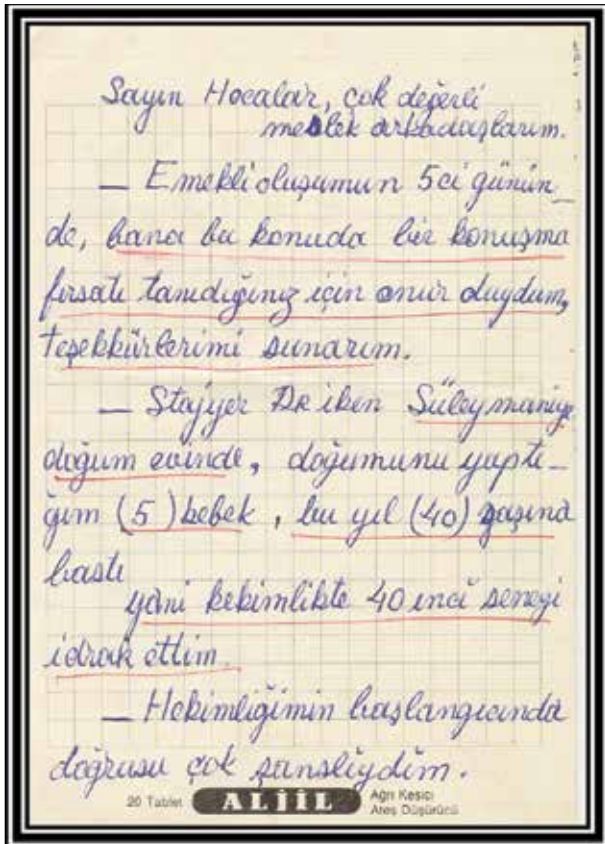
Emekli oluşumun 5. gününde bana bu konuda bir konuşma fırsatı tanıdığınız için onur duydum, teşekkürlerimi sunarım.

Stajyer doktorken Süleymaniye doğum evinde doğumunu yaptırdığım beş bebek bugün 40 yaşına bastı, yani hekimlikte 40. seneyi idrak ettik.

Hekimliğin başlangıcında doğrusu çok şanslıydım; yedeksubay kurrasında, arkadaşlarım Sultanahmet'teki evimize 500 metre mesafede bulunan Ulaştırma Birliği'ni çekerken, ben 211. alay 3. tabur Borçka'yı çektim. Etraftan "Havası, suyu çok güzeldir, yeşilliği boldur" diye Borçka'yı methediyorlardı ve de kahkahayla gülüyorlardı.

Ama herşeye rağmen, gene de Borçka pek kötü bir yer sayılmazdı.

Daha sonra nelerini gördük.; Hazro, Bismil, Kulp, Çermik, Hemşin ve de Diyadin....

Diyadin dediğin 200 yıllık bir ilçe ama çapı 300 metre ya tutar.. ya tutmaz. İmkân olsa, nüfus sayımını bile kahvede otururken yapmak kabil. Çünkü Mihin'in kaç hanımı, Beko'nun kaç çocuğu var, herkezce malum. İşte orada ben tam 3,5 kış geçirdim.....

Aslında bu yörelerin anısı "Pardayanlar" serisine bile taş çıkarır. 3 senenin sonunda, tayin serentatları yapmak için "Sağlık Vekaleti"nin önünde bende sıraya girdim. O sıralar zat işleri çok çevikti, değişik şaşırtmacalar yapıyor, değişik çalımlar atıyordu. Genellikle faka basardınız....

Yıllarca doğuda kalsanız bile asla istediğiniz yere tayin etmezlerdi. Bunu hesaba katarak, İzmir'e uzak bir ilçede hükümet tabipliği istediğimi söyledim. İstemenin tersini teklif adetleri olduğundan, ilçelerin dolu olduğu, sadece merkezde belediye tabipliği bulunduğunu bildirdiler!!!

Hesabım doğru çıktı, istediğim olmuştu, derhal talip oldum.

Böylece Kemeraltı Belediye tabipliğine girdim. Belediye hekimliği de bir alem; "Defin ruhsatı, kahvehane açma, lokanta kapatma, yoğurt, ayran numunesi falan....Ayrıca "o gazete okunur" "bu gazete okunmaz" .. Zorlanıyor insan.....

Bir buçuk sene sonra Dermatoloji yılları başladı. Bu renkli kervana Sayın hocam Profesör Gezen'in izni ile katıldım.

Hekimlik kuşkusuz güç meslek. Bir daha dünyaya gelsem hekim olur muyum bilemem ama hekim olmak mukadderse, mutlaka gene dermatolojiyi seçerdim.

Ben 32 yıllık dermatoloji serüvenimi üçe ayırıyorum;

Birincisi Eşrefpaşa yılları

İkincisi Bornova'daki kışla yılları

Üçüncüsü ise emeklilik yılları

Eşrefpaşa yılları unutulmaz gençlik ve asistanlık dönemidir. Çoğu zaman 5.50 treni ile gelir, 6.30 da hastanede olurdum. 26 yatağın sorumluluğu, polikliniğin kalabalığı vardı. Nöbet günleri ise çok neşeli geçirdi. Geceleri Tepecik çok hareketlidir. 72.5 milletin uğrak yeri olan hastanemizde, "O buçuk'tan" çok çekerdik!!!!

Sabaha kadar 50-60 hasta bakmak doğaldı. Üstüne üstlük, nöbete uğramayan, telefonun fişini çeken şefler neşemize neşe katardı. Nöbet günlerinin tam 34 saatlik vardiyasından sonra, Karşıyaka'daki "Celal'in Yeri" imdadımıza yetişirdi.

Açık kalplilikle söylemek gerekirse, klinikte militer bir havamız vardı. Bazan akşamüstü 16.55 de falan telefonla yoklama yapılabiliirdi. Bugün aramızda olmayan rahmetli bir dermatolog ağabeyimiz kendine göre kulları ikiye ayırır;

Birincisi Allah'ın kulları,

İkincisi Dermatolojinin kulları....derdi.

Bunların hepsi tatlı bir anı oldu artık. Büyük hastahanelerde, görevli personelin birbirini tanıması olanaksızdır. Yetiştirdiğimiz hastahane ise "Sevgisi" "Saygısı" ve "Dedikodusu" ile tam bir aile gibiydi. Şaraptan bozma sirkeye benzer kişilerin yanısıra, eli öpülesi birçok insan da vardı; Kamil babayı, Nazmiye hanımı, Anaçko'yu, Gavur Kazım'ı,

Büyücü Fatma'yı unutmak kabil midir? Sekreter Ayşe hanım hatırlanmadan geçilir mi ?

Bunlar ilkgöz ağrılarımız..... Birçoğu rahmetli oldu, kalanlara sağlık ve mutluluklar dilerim.

Bendeniz kürsünün ikinci asistanıyım. İki arkadaşımız Dr. Serim'dir. 3 yıl sadece içtiğimiz su ayrı gitti doktor Serim'le..

Bornova'nın Kışla dönemi 1972'de başlıyor. Orta Doğu'nun en büyük hastahanesinin 3000m2 lik dermatoloji kliniğinde 18 yıl ne de çabuk geçti. Kliniğimizin radyoterapi seksiyonunu kurarak yüzlerce deri kanserli hastaya elimizden geleni yaptık, biz dualarıyla yetindik, bizden sonrakiler dokumanlarını değerlendiriler.

Kuruluşumuzdan bu yana, kliniğimizden 60 civarında uzman, 5 dermatoloji profesörü, 2 dermatoloji doçenti yetişti. Ayrıca aynı çatı altında uzman olup, değişik üniversitelerde hocalık yapan arkadaşlarımız da var. Varlıklarından şeref duyurum.

Çok sevdiğim hocam Prof. Dr. Cemal Gezen'i ve ağabeylerimi anmadan edemeyeceğim. Bundan 40 sene önce İzmir'de, daha doğrusu tüm Ege Bölgesinde klienteli teşekkül etmiş, popülerite sahibi üç dermatolog vardı ;

Prof. Dr. Cemal Gezen

Prof. Dr. Reşat Kınacıgil

Dr. Baha Kitapçı

Bundan 40 sene önce İzmir'de, daha doğrusu, tüm Ege bölgesinde Klienteli teşekkül etmiş, popülerite sahibi 3 dermatolog vardı.

- Prof. Cemal Gezen
- Prof. Reşat Kınacıgil
- Dr. Baha Kitapçı

Unutmayalım ki; Ölüler yaşayanlar tarafından hatırlandıkları sürece sağdırlar.

Dermatoloji serüveninin 3. aşaması kısmet olursa emeklilik yılları olacak..

Ayineyi devran ne gösterecek bilemem. Ama çok iyi bildiğim bir şey var;

"Mahkeme kadiya mülk değildir".

Saygılar ve sevgiler sunarım.

